

dvema letoma. Ob svidenju so od veselja tako nečloveško divje kričali, da me je bilo zares groza.

Danes so štirje možje došlega krdela šli manjši skupini naproti, ki tudi potuje na jug. Obe skupini kakor cela vrsta drugih pohajkujejo po osrednji Avstraliji okoli vodá, ki napajajo dokaj rodovitno zemljo, a gorje vsakomur, ki jim prekrži pot! Voda je stalna in lov zadosten, a divjaki požigajo za seboj nizke gošče (buš) in s tem uničujejo živež domačemu kenguruju in emuju, ki je podoben noju. Za seboj puščajo take brezupno puste sledove, da se še sami po istem potu nikoli vračati ne morejo, ker ne bi imeli od česa živeti.

Sestradane žene in otroci novega krdela prihajajo vsak dan v moj šotor jest in veselje jih je gledati, kadar začnemo kramljati. Med skupino od l. 1930 so žene dobile svoje sestre, sestrične in tete in vneto mi hitijo pripovedovati o svoji žlahti, kajti vse so prepričane, da sem jaz stara mati ali skupna kabbarli njih vseh, ki me prihajajo obiskovat.

Zalostno pa bo, ko se bodo vračali k Uldejskim vodam, ker ne bo nikogar, ki bi jim pokazal njihove nekdanje domove, kajti svoje stare očete in matere so — pojedli.

L. N. P. Lepa beseda lepo mesto najde.

L. N. P. (lig of nejšens pajenirs) so Pijonirji Zveze narodov, mladinsko društvo, ki pomaga Zvezi narodov delati mir med narodi. V Oldhamu na Angleškem so imeli zborovanje in Nemec Liebold (Libold) je povedal dve hudi zgodbi iz vojne dobe.

Med vojno se je sovraštvo med Angleži in Nemci tako razvnelo, da Nemec v angleškem mestu še življenja ni bil varen pa tudi Anglež med Nemci ne. Nemca Liebolda je torej po pravici skrbelo, zlasti še, ker sta mu dva sinova služila kot vojaka na nemški strani. Nekega dne ga ustavi na afici v Oldhamu Anglež, ga pograbi za prsi in pravi: »Liebold, ubijem te!« Nato pa še grozeče dostavi: »Če se le ganeš, te ustrelim!« Liebold je bil brez orožja, prijatelja tudi ni bilo blizu. Sam pri sebi torej vzdihne k Bogu, naj mu on pomaga. In Liebold tudi zborovalcem pove, da v stiski še nikoli ni molil zastonj. Ko mu torej napadalec še enkrat zažuga: »Vem, da se tudi tvoja sinova vojskujeta zoper nas!« Lieboldu šine v glavo neka misel, da potreplja sovražnika mirno po rami in mu reče: »Dobro, pa me imej na vesti.« Napadalec pa se kar zgane in roke se mu povesijo. Nobene več ne zine in odide.

Drugikrat je bil Liebold v nič manjši stiski. Okoli 500 ljudi se je zbralo, ki so po Oldhamu demonstrirali zoper Nemce. Prišli so tudi do Lieboldove hiše, se ustavili, kričali in žugali, kakor pač ljudje v takih primerih pobesnijo. Liebold se je bal, da ga ubijejo ali pa mu zažgejo hišo. Zopet potihem moli, nato pa reče ženi: »Ven grem k njim.« Žena ga za božjo voljo prosi, naj ne sili v smrt, a on odpre vrata in gre mirno mimo množice po ulici naprej. Njegov pogum je razgrajajoče tako presenetil, da mu nihče niti lasu ni skrivil.

Danes pa se ljudje dobre volje združujejo v društva, ki naj krivično in pogansko sovraštvo med narodi enkrat za vselej odpravijo. Treba je ljudem odpreti oči, da nihče ni kriv, ako se je rodil v Nemčiji in ne na Angleškem, da moramo vsak narod spoštovati, svojega lastnega pa ljubiti, a nobenega sovražiti. Za ta lepi cilj se trudi tudi društvo Pijonirji Zveze narodov.

Deček med opicami. Na južnovzhodni obali Afrike je gorovje Drakensberge (Zmajevo gorovje). Neki zamorček je ušel z doma in se štiri meseca potikal po teh gorah in živel skupaj s pavijani, posebno brihtnimi in zabavnimi opicami.

Domoljubnost gojijo zelo spretno v Latviji ali Litvonski ob Baltiku. Velika je Latvija (misli na latvico!) samo za štiri Slovenije, pa je vendar lahko 900 šolarjem naklonila prosto vožnjo, stanovanje in hrano za teden dni, da so si lahko ogledali prestolico Rigo.

Koliko je 2 in 2? Francoski državnik Klemansó je nekoč prišel tudi v šolo pogledat in lahko si mislite, kako je otroke zaskrbelo, če bodo znali ali ne. Neka deklica je bila pa zelo pogumna. Predsednik Francije jo vpraša: »Povej mi, punčka, koliko je dve in dve?« »Kakor se vzame,« zapoje nežen glasek. »Oho!« se začudi Klemansó, pa tudi gospodična se ustraši: Kaj bo pa zdaj! »Pa kako ti

misliš?« vpraša predsednik. »Če postavimo eno dvojko pod drugo in seštejemo, dobimo štiri; če pa postavimo eno dvojko zraven druge, pa dobimo dvajset dve.« »Saj res,« glej, na to pa še misliš nisem!« se zasmee veliki državnik, ki mu je še mala deklica lahko nekaj čisto novega odkrila.

Skakači in pritlikavci. V osrčju Afrike živi v Ruandi narod črnih Batusov. Neki misijonar piše, da je sam visok skoraj 180 cm, pa ga nekateri Batusi preskočijo (a brez prožne deske!) Glavarji imajo za spremstvo same take fante, ki so dobri skakači, dobri plesavci in strelci s puščicami. Pritlikavci pa so kovarji in lončarji.

Čakaj hitreje! Rasto jo s stricem mahne na sprehod in precej zaostane. Zato začne klicati: »Stric! Počakaj!« »Saj čakam,« odreže stric in stopa nekoliko počasneje. »Stric, ti me čakaš preveč počasi!« se pritoži Rasto.

UGANKE • SKRIVALICE IN DRUGO

1. Miklavž prihaja.
(Čampa Ivan, Bloke)

2. Magičen lik.
(Fr. K.)

1 2 3 4 5

1	a	a	a	a	a	ogenj
2	a	e	e	k	k	krma
3	o	o	p	r	r	del sonca
4	r	t	v			pozdrav
5	v	ž	ž			žival

3. Vremenska za december.
(Čampa Ivan, Bloke.)

Če ej oubjk noan nezuo loett, ealv oedt uehrehjru.

Rešitve iz 2. številke.

Številčnica.

Kralj, brest, klica, blisk, Nande, pesem pomoč, torek, Alekš, izkaz, okvir, potok, odpad.

Kri se ne meša z vodo.

Zarja.

Kupa polna božje slave se razliva čez višave.

Uganka.

Trava. — Vrata.

Rešitve iz 3. številke.

Zapuščeni spomenik.

Vse na svetu se pozabi.

Izbiralnica.

Pozabljenim.

Uganka.

Os, gos, kos, los.